

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2008 r.
skargi W. S. i S. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu
Okręgowego w S. z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt I Nc (...)
wydanego w postępowaniu upominawczym
w sprawie z powództwa B. W.
przeciwko W. S. i S. S.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwani W. i S. S. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem nakazu
zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w S. w dniu 6 kwietnia 2004 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje
obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Przymus
adwokacko-radcowski jest wyłączony jedynie w postępowaniu o zwolnienie od kosztów
sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej
organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator,
notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej
organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.), a ponadto gdy zastępstwo
procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu
Państwa (art. 87¹ § 3 k.p.c.). Przymus adwokacko-radcowski obowiązuje w każdym

postępowaniu, z wyjątkiem wymienionych postępowań wpadkowych, w tym również w postępowaniu wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przedmiotowa skarga sporządzona i wniesiona została osobiście przez uczestników postępowania, a zatem bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego. Niezależnie od powyższego skarga jest niedopuszczalna z tego względu, że dotyczy orzeczenia zapadłego przez dniem 1 września 2004 r. tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw nowelizującą księgę trzecią tytuł VI Kodeksu cywilnego w zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działania lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej i ustanawiającą przewidziane w art. 417¹ § 2 k.c. „właściwe postępowanie”. Stanowisko takie znalazło wyraz w uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 26 października 2005 r., mającej moc zasady prawnej (III BZP 1/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 78). Z tego względu Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).